

מ"ת 40196/05/21 - אייל ואנונו נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 40196-05-21 מדינת ישראל נ' ואנונו
תיק חיצוני: 380920/2021

בפני כבוד השופט טל לחיאני שהם
מבקש מבקש
נגד
משיבה
החלטה

אייל ואנונו באמצעות ב"כ עו"ד רז קרן ישועה
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד חנן אביב

לפני בקשת המבקש לעיון חוזר בתנאי שחרורו מן המעצר, בו עתר להורות על ביטול התנאים המגבילים שקבע בית המשפט.

בבקשתו טען ב"כ המבקש כי העובדה כי המבקש היה עצור קרוב לחודש ימים, הוא נעדר עבר פלילי, והעבירות בוצעו לכאורה על רקע מצבו הנפשי יש בהן כדי להוות עילה לעיון חוזר. זאת ועוד, בשים לב לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינו שקבעה כי לא היה אחראי למעשיו בעת ביצוע העבירה, לצד העובדה כי כיום מטופל ומצבו הנפשי משתפר, כל אלה יש בהם כדי להוות עילה לעיון חוזר.

ב"כ המשיבה בתגובתו התנגד לבקשה שכן הבקשה איננה עומדת בקריטריונים לעיון חוזר - לא חלף זמן מאז החלטת בית המשפט ואין כל שינוי נסיבות שמצדיק עיון חוזר שכן בית המשפט בהחלטתו שקל אף את חוות הדעת הפסיכיאטרית אליה הפנה ב"כ המבקש והתייחס אף לאפשרות של שיפור או הדרדרות במצבו הנפשי של המבקש.

ביום 16/08/21 התקיים דיון בבקשה אליו לא התייצב המבקש שכן בשל התדרדרות במצבו הנפשי הוא אושפז בבית החולים.

במעמד הדיון שב כל צד על טענותיו.

ב"כ המבקש ביקש לחדד וציין כי לאור חוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינו של המבקש ולפיה לא היה אחראי בעת ביצוע העבירות הרי שחל כרסום משמעותי בראיות לכאורה ואין סיכוי להרשעה.

כמו כן, הוסיף מימד נוסף לבקשתו - חלוף הזמן - שכן חלפו למעלה מחודשיים מאז החלטת השחרור ואף בכך יש כדי לחזק בקשתו.

ב"כ המשיבה שב על התנגדותו והפנה להחלטת בית המשפט אשר ניתנה עת חוות הדעת הפסיכיאטרית עמדה לנגד

עיניו.

בקשה זו היא בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט מיום 17/06/21.

עיון בהחלטה זו מעלה כי במעמד הדיון טען ב"כ המבקש לכרסום בראיות לאור חוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינו של המבקש. בית המשפט בהחלטתו אף התייחס לדברים עת סקר את טענותיו של ב"כ המבקש וכן התייחס לתוכן חוות הדעת. על אף האמור, קבע בית המשפט כי קיימות לכאורה לביצוע העבירות.

נכון הדבר שבית המשפט בקביעתו זו התייחס בעיקר לחומר הראיות שהיה מונח בעת הכנת כתב האישום ולא התייחס אף לטענות הנוגעות לתוכן חוות הדעת הפסיכיאטרית וההשלכות שלה על עוצמת הראיות, אך כפי שציינתי לעיל בית המשפט לא התעלם מטענות אלה.

כשאלה פני הדברים, צודק ב"כ המשיבה בטענתו כי עצם קיומה של חוות הדעת איננה מהווה נסיבה לעיון חוזר שהרי חוות הדעת הייתה מונחת בפני בית המשפט במעמד ההחלטה.

בעניין זה אציין כי ככל שב"כ המבקש סבור כי נפלה טעות בהחלטת בית המשפט עת קבע קיומן של ראיות לכאורה, הרי שפנייה בבקשה לעיון חוזר איננה הפרוצדורה המתאימה.

גם טענתו של ב"כ המבקש להטבה במצבו הנפשי ובכך להפחתה ברמת המסוכנות אין לה על מה לסמוך שכן בין מועד הגשת הבקשה לקיום הדיון, חלה התדרדרות נוספת במצבו הנפשי של המבקש וכיום הוא עדיין מאושפז לצורך טיפול.

מסמך רפואי שהעביר ב"כ המבקש לתיק בית המשפט לאחר הדיון מציין אך את העובדה כי המבקש עדיין מאושפז ואין בו כל התייחסות מהותית לטיפול שעובר המבקש ומצבו הנפשי העדכני ועל כן אין בו כדי לבסס טענה לשינוי נסיבות.

משכך, לא ניתן לקבל טענת ב"כ המבקש לשינוי נסיבות.

באשר לטענה לחלוף זמן - מאז שחרורו של המשיב ממעצר, חלפו כחודשיים ימים, במהלכם, פעם נוספת חלה התדרדרות במצבו הנפשי של המבקש.

ודוק, ייתכן ואשפוזו כעת עשוי להשליך על כשירותו של המבקש לעמוד לדין אך ב"כ המבקש בחר שלא לטעון דבר בעניין ואף לא פנה בבקשה לקבל חוות דעת פסיכיאטרית עדכנית ועל כן לא מונח בפני מידע מספיק שיהיה בו כדי להשפיע על החלטתי.

לגופם של דברים, חודשיים ימים אינם פרק זמן משמעותי וארוך המהווה נסיבה לעיון חוזר.

משכך, לא ניתן לקבל טענת ב"כ המבקש כי חלף זמן.

במצב דברים זה, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשפ"א, 23 אוגוסט 2021, בהעדר
הצדדים.